

Апостоли Петро і Павло

Рідко хто згадує тепер, що колись Петра і Павла звали по-іншому. Петро «за паспортом» був Симоном, а Павло - Савлом, або Саулом (Шаулом), як перший цар Ізраїлю. Їх єврейські імена яскравіші ніж імена інтернаціональні: Петро, по-грецьки камінь, а

Павло, від латинського - маленький.

У Христі немає ні грека, ні юдея, ні росіянина, ні українця, ні татарина. Але подолання національних кордонів далось першим християнам іудеям не легко. Віра Христова за кілька десятиліть поширилася по всій Римській імперії. Маленька юдейська секта перетворилася в першу (і по суті єдину) світову релігію. Жменька учнів перетворилася у Вселенську церкву. Це було диво. Але диво це було скоєно руками людей - апостолів, по більшій частині простих рибалок. Вони отримали особливий дар і покликання - створювати Церкву - святу, соборну, апостольську. Першими серед апостолів ми називаємо Петра і Павла, первоверховних апостолів.

Чим же виділяється їх роль в поширенні християнства? Адже не називають первоверховними ні Іоанна Богослова, ні євангеліста Матвія, ні Якова, першого єпископа Єрусалима. Всі апостоли працювали над однією справою, всі вони свідчили про Христа, але служіння апостолів Петра і Павла було особливим вже тому, що їм судилося перейти надзвичайно важливі кордони. Апостолство завжди і є перетин кордонів: посланий від Бога звертається до «зовнішніх», до тих, хто ще за кордоном або межами Церкви; він виходить за встановлені рубежі громади, щоб просвітити і врятувати тих, які ще в темряві. Дуже часто межі ці були географічними: апостол Фома проповідував в Індії, рівноапостольна Ніна в Грузії, рівноапостольний Микола (1836-1912) в Японії, рівноапостольний князь Володимир хрестив Русь. Але аж ніяк не завжди шляхи проповіді означали просторове переміщення. Апостолу Петру випало першому звернутися до поган, а не до іудеїв, і це був найважливіший рубіж, хоча він і не був пов'язаний з далекими подорожами. Іудеїв, які були обраним народом, відокремлювали від невірних багатовікові закони й встановлення; перейти їм було складніше, ніж виїхати на край світу. Не випадково, щоб зважитися на проповідь язичникам, Петру знадобився особливий знак - видіння, в якому Господь тричі повторив, звертаючись до Петра, що не треба чуратися нічого, що Він очистив. Петро проповідував Корнілію сотнику, і, зміцнюючи рішучість апостола, Дух Святий зійшов на сотника і тих, хто були з ним, коли вони ще не були хрещені водою. Петро зробив перший крок, не всі християни (тоді поголовно іудеї) схвалили його починання. Продовжив же просвітницьку справу народів «апостол язичників» Павло.

Первоверховний апостол Павло не був на відміну від Петра супутником Спасителя в Його земному житті. Не був він свідком чудес і зцілень, не отримав від Ісуса Христа обітниць, подібно старшому з дванадцяти: *«І кажу Я тобі, що ти скеля, і на скелі оцій побудую Я Церкву Свою, і сили адові не переможуть її. І ключі тобі дам від Царства Небесного, і що на землі ти зв'яжеш, те зв'язане буде на небі, а що на землі ти розв'яжеш, те розв'язане буде на небі!»* (Від Матвія 16:18,19) - майже невмістимі слова! Римські первосвященники не витримали їх висоти. За традицією вони вважали себе спадкоємцями Петра, і, відносячи слова Господа виключно до себе, з часом почали вважати себе безгрішними намісниками Христа на землі.

Апостол Павло, навпаки, спочатку був гонителем християн і ревнителем фарисейства. Не увірував він і після розп'яття і воскресіння Спасителя. І тільки особливе відвідування Боже, якого Савл сподобився на шляху в Дамаск, куди він йшов переслідувати учнів Христових, повернуло його назад. І ось він вже палкий проповідник Євангелія, просвітителів язичників, наставник звернених.

Посланна апостола Павла в різні міста складають значну частину книг Нового Завіту, його повчання цінували в усі часи, за допомогою їх апостол, що жив майже два тисячоліття тому, продовжує розмовляти з нами. Листи ці надзвичайно багаті змістом, хоча і вимагають більшої праці для з'ясування, ніж інші новозавітні книги. Через них прийшов до Христа

блаженний Августин, не шкодує хвалебних слів про апостола Павла Іоанн Златоуст.

Працею апостолів Бог закликає всі народи в Своє Царство. Починали свій життєвий шлях першоапостоли зовсім по-різному: добре освічений іудей з малоазійського міста Тарса Павло і галілейський рибалка Петро. З різних сторін підійшли вони до спільної справи, але закінчили земне життя вони обидва в Римі, убиті під час переслідування християн за правління Нерона - гонителі не досягли своєї мети, спасительне вчення швидко поширювалося по цілому світові. Через двері, відкриті первоверховними апостолами входили до Церкви народи півночі і півдня, заходу і сходу.

Диякон Микола СОЛОДОВ

7 липня - Різдво чесного славного Пророка, Предтечі і Хрестителя Господнього Іоанна.

Різдво Іоанна Предтечі - це одне з великих церковних свят. Воно відзначається 7 липня за новим стилем (24 червня за старим стилем). У цей день віруючі згадують, як в родині іудейського священика Захарії і його дружини Єлисавети народився майбутній пророк, який передбачить пришествя Месії - Ісуса Христа, а потім хрестить Його в водах Йорданських.

Іоанн Хреститель - найбільш шанований християнський святий після Богородиці. Ісус Христос говорив про нього: *«Між народженими від жінок не було більшого (пророка) над Івана Хрестителя!»* (Мф 11:11).

Як оповідає Євангеліє (Лк. 1, 57 - 80), праведні батьки святого Іоанна Хрестителя - священик Захарія і Єлисавета, що жили в древньому місті Хевроні, досягли старості, але не було в них дітей тому, що Єлисавета була неплідна. Одного разу святий Захарія здійснював богослужіння в Єрусалимському храмі і побачив Архангела Гавриїла, що стоїть праворуч кадильного жертвника. Він сповістив, що у Захарії народиться син, який буде провісником очікуваного Старозавітною Церквою Спасителя - Месії. Захарія зніяковів, на нього напав страх. Він засумнівався, що в старості можливо мати сина, і просив знамення. Воно було дано йому, будучи одночасно і покаранням за невіру: Захарія був вражений німотою до часу виконання слів Архангела.

Свята Єлисавета зачала і, боячись насмішок над пізньою вагітністю, таїлась п'ять місяців, поки її не відвідала Препоблагословенна Діва Марія, яка доводилася їй далекою родичкою, щоб розділити Свою та її радість. Єлисавета, сповнившись Святого Духа, перша привітала Діву Марію як Матір Божу. Разом з нею Пресвяту Діву Марію і Сина Божого, Який воплотився в Ній, привітав і святий Іоанн, який знаходився в утробі матері своєї, праведної Єлисавети.

Настав час, і свята Єлисавета народила сина, всі родичі і друзі раділи разом з нею. На восьмий день за Законом Мойсея відбулося його обрізання. Мати назвала його Іваном. Всі були здивовані, тому що ніхто в їх роді не носив це ім'я. Коли запитали про це святого Захарія, він попросив дощечку і написав на ній: "Іван імення йому" - і негайно німота, що зв'язувала його за словом Архангела облишила його, і святий Захарія, переповнений Духом Святим, прославив Бога і сказав пророчі слова про те, що з'явився в світ Месія і про свого сина Івана - Предтечу Господа.

Після Різдва Господа нашого Ісуса Христа і поклоніння пастирів і волхвів нечестивий цар Ірод наказав побити всіх немовлят. Почувши про це, свята Єлисавета втекла зі своїм сином в пустелю і ховалася в печері. Святий Захарія як священик перебував в Єрусалимі і виконував своє священниче служіння в храмі. Ірод послав до нього воїнів з наказом відкрити місцезнаходження немовляти Іоанна і його матері. Захарія відповів, що це йому невідомо, і був убитий прямо в храмі. Праведна Єлисавета з сином продовжувала жити в пустелі і там померла. Отрок Іоанн, перебуваючи під охороною Ангела, знаходився в пустелі до того часу, як вишов на проповідь про покаєння і сам сподобився хрестити Господа, Який прийшов у світ.

За матеріалами - days.pravoslavie.ru

